

N:o 175.

Af herr **C. F. Vahlquist**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ändring af de i kap. II och kap. V i kungl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 26 januari 1894 meddelade bestämmelser m. m.

Efter det en kungl. kommitté uppgjort ett förslag till ändrade bestämmelser rörande hushållningen med de allmänna skogarne i riket, har Kungl. Maj:t till innevarande Riksdag ingifvit nådig proposition med yrkande af vissa ändringar i kungl. förordningen härom den 26 januari 1894.

I fråga om häradsallmänningarne har därvid i sagda kungl. förordnings kap. II § 7 föreslagits den genomgripande förändringen, att dessa allmänningar hädanefter icke skulle kunna vårdas och förvaltas af delgarne själfva utan skulle denna omsorg utan vidare uppdragas åt skogsstaten under domänstyrelsens öfverinseende.

Att en sådan åtgärd vore välbetänkt, om allmänningsstyrelserna icke visat sig vuxna sin uppgift, är ställt utom allt tvifvel. Men i stället förklarar herr statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet efter kungl. skogslagskommittéen, att »häradsallmänningarne kommit i åtnjutande af en verkligt god skötsel». Under sådana förhållanden saknas tydligen skäl att förändra en ordning, som visat goda resultat, i synnerhet som den af Kungl. Maj:t föreslagna förändringen skulle öka allmänningsdelägarnes utgifter. För öfrigt saknar man nödiga garantier för, att statens myndigheter skulle kunna lämpa sina åtgärder efter på olika ställen rådande olika förhållanden, utan kan det fast hellre befaras, att den uniforma reglementering, som måste finnas för statens funktionärer, icke kunde lämpligen

anpassas efter förhållandena på olika trakter af vårt land. Dettas betydande längdutsträckning, under väsentligen olika klimatiska och geologiska förhållanden, gör öfver hufvud taget en gemensam skogslagstiftning för hela landet vansklig, något, som framträder skarpast just i fråga om vården af allmänningsskogarne. Det torde icke krävas några bevis för det påståendet, att skogshandtering och skogsaffärer ställa sig väsentligt olika i t. ex. Sydsverige och i Norrbotten.

På goda grunder kan man alltså befara, att Kungl. Maj:ts förevarande ändringsförslag skulle komma att medföra högst betydande olägenheter, utan att dessa uppvägs af några nu åtminstone påvisbara fördelar. Och i all synnerhet anser jag såsom en svaghet hos det kungl. förslaget, att det i fråga om vården och förvaltningen af allmänningsskogarne icke lämnat utrymme för olika principer i olika trakter af landet. Säkerligen vore det bäst, om skogslagstiftningen ordnades så, att länsstyrelserna, som bäst känna förhållandena i landets skilda trakter, erhöle befogenhet och uppdrag att inom vissa ej allt för snävt åtdragna gränser lämpa skötseln af allmänningsskogarne efter ortens behof och förutsättningar.

Tvifvelsutän vore det lyckligast, om Kungl. Maj:t ännu en gång ville taga frågan under ompröfning och i ett eventuellt nytt förslag upptaga den här uttryckta tanken.

På grund däraf och med anledning af Kungl. Maj:ts återopade nådiga proposition vågar jag vördsamt föreslå:

att Riksdagen behagade afslå de i nådiga propositionen n:o 47 till årets Riksdag föreslagna ändringarna i kap. II § 7 i kungl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 26 januari 1894 samt

att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t ville hemställa, att Kungl. Maj:t ville för en kommande Riksdag framlägga ett nytt förslag i ämnet, däri åt länsstyrelserna i respektive län eller annan lämplig myndighet lämnades att inom vissa vidare, af lagstiftningen uppdragna, gränser förordna angående vården och hushållningen med inom länet befintliga allmänningsskogar.

Stockholm den 21 mars 1903.

Conrad Vahlquist.